



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/316/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

331/2012. (IX. 26.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület **panaszos**¹ 2012. április 23-án, törvényes képviselője, **L. F. Gy.** útján előterjesztett **panasza alapján indult eljárást** a 2012. szeptember 26-án – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

m e g s z ü n t e t i .

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, a panaszosnak az áttétel ellen előzetesen bejelentett tiltakozására figyelemmel azonban a Testület az eljárás megszüntetéséről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2012. április 22-én, elektronikus úton nyújtotta be panaszát a Testület előtti panaszeljáráásban őt képviselő L. F. Gy.-n keresztül.

A Testület panaszbejelentő nyomtatványán benyújtott panasz szerint 2012. április 14-én, a rendőrség indokolatlan rendőri felügyeletet látott el a P. városi Családsegítő épülete előtt. A panaszos képviselője kifejtette, hogy „volt férje autójára merőlegesen” biztosították kisfia távozását, a panaszost pedig igyekeztek távol tartani testvérétől. A panaszbeadvány szerint ezen esemény már sokadik alkalommal történt meg, jelen esetben már 2 autóval valószínűsítették meg a rendőrök az indokolatlan és jogellenes személyvédelmet.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Beadványában a panaszos úgy nyilatkozott, hogy nem járul hozzá panaszának az eljárást foganatosító rendőri szervhez történő áttételéhez.

2) Tekintettel arra, hogy a panaszos képviselője a beadványt sajátkezű aláírásával nem erősítette meg, illetve képviseleti jogosultságát nem igazolta, az előadó testületi tag 2012. április 26-án kelt levelében hiánypótlásra, illetve számos, a beadvány pontosítását célzó kérdés megválaszolására hívta fel.

2012. május 14-én postára adott beadványában a panaszos képviselője a beadvány egy aláírt példányát juttatta el a Testület részére, illetve úgy nyilatkozott, hogy ő a panaszos törvényes képviselője, melynek következtében képviseleti jogosultsága a törvény erejénél fogva fennáll.

A panaszos képviselője elmondta, hogy a láthatás kezdete előtt már a helyszínen voltak a rendőrök, akik többször azzal fenyegették őket, hogy „úgy kirúgják őket P. városból, hogy a lábukat sem tehetik be oda többet”. A helyszínen a panaszos képviselője, a képviselő volt férje, L. F., kislánya, L. V., a panaszos, valamint három intézkedő rendőr volt jelen, rendőri intézkedésre azonban nem került sor. A rendőrök intézkedésükkel a panaszos képviselőjének kislányát, L. V.-t védelmezték, annak érdekében, hogy a panaszossal és képviselőjével ne kommunikálhasson. A panaszos képviselőjének arról nem volt tudomása, hogy ki hívta a helyszínre a rendőröket. Korábbi beadványát pontosítva, a képviselő elmondta, hogy mikor a rendőrök kislányával kijöttek a családsegítőből, a parkoló kocsi mögé álltak, elzárva az utat.

A panaszos képviselője nem tudta megadni az intézkedő rendőrök nevét, vagy jelvéyszámát, azonban elmondta, hogy a járőrök az LMZ-289-es forgalmi rendszámú járművel tartózkodtak a helyszínen.

3) 2012. május 17-én kelt elektronikus üzenetében a panaszos képviselője fényképeket juttatott el a Testület részére. A megküldött hat, fekete-fehér fényképen különböző szövegekből látható, hogy egy szolgálati gépjármű, az egymás mellett álló parkoló autókra merőleges irányban várakozik. Az utolsó két fényképen kivehető, ahogy egy a parkoló gépjárművek közül kitolató autót a szolgálati gépjármű az autót tulajdonképpen eltakarva, hátrafelé haladva megközelít.

4) 2012. május 20-án a panaszos képviselője ismét elektronikus levelet küldött a Testület részére, melyhez egy újabb fényképet csatolt.

Levelében a panaszos képviselője ismertette a Testülettel a történetek előzményeit. 2011. szeptember 26-án a panaszos képviselőjének kislányát ideiglenesen az apjánál helyezték el, aki a több önkéntes átadási kísérlet ellenére a gyermeket nem vette át, hanem a bírósági végzés végrehajtását kérte. A végrehajtást rendőrökkel és gyámhivatali segédlettel hajtották végre, erőszakkal, mivel a panaszos testvére, a képviselő kislánya fél az apjától és nem akart vele önként elmenni. Az elvitel után a panaszos képviselőjének volt férje tíz napon keresztül Gy. városban rejtegette a panaszos testvérét, és a D. városi rendőrség körözést adott ki ellene, mivel a gyermek tartózkodási helyéről édesanyjának nem volt tudomása. A 11. napon a panaszos képviselőjének volt férje a panaszos testvérét ideiglenes lakcímen P. városba jelentette be, és a panaszos képviselőjének beleegyezése nélkül oda íratta be iskolába. A panaszos képviselője kifejtette, hogy volt férje ezt nem tehette volna meg, mivel a szülői felügyeleti jogot közösen gyakorolják a kislány felett. A bíróság a láthatást P. városba, a

családsegítő központ épületébe rendelte, kéthetente 3 óra időtartamban. A panaszos képviselője szerint a Családsegítő Szolgálat a végzésben foglaltakat nem tartotta be, így három hetet vett igénybe, mire a panaszos képviselője találkozott kisfiával. A képviselő elmondta, hogy minden alkalommal 7 ember fenyegette és tartotta félelemben őket, folyamatosan zaklatták őket, gyermekeivel pedig a kommunikációt is megakadályozták, illetve rendszeresen „ki- és bezárták őket az épületbe”. Az egyik férfi az apa felbujtására korábban bántalmazta is a panaszost. A családsegítő munkatársai a P. városi láthatások alkalmával rendszeresen közölték a panaszossal és képviselőjével, hogy itt ők diktálnak, az lesz amit mondanak, illetve a képviselő gyermekeit is fenyegették, hogy pszichiátriára vitetik őket, valamint „kirugdossák őket, úgy, hogy a lábuk sem éri a földet”.

A panaszos képviselője a családsegítő teljes személyzetével szemben feljelentéssel élt a Paksi Rendőrkapitányságon. A családsegítő munkatársai 2012. március 31-én rendőrségi felügyeletet kértek a láthatáshoz. A láthatáson a rendőrök végig jelen voltak, és a családsegítő személyzete ez alkalommal már azzal is fenyegette a panaszost és családját, hogy a panaszost a rendőrség majd elviszi, bezárja 30 napra, majd intézetbe adják. A panaszos testvérét ezután két rendőr fogta közre, hogy a panaszostól elzárja, és még csak ne is tudjanak beszélni egymással. A kisfiút az apja autójáig kísérték, és utána a lakásukig rendőri kísérettel mentek. A panaszos képviselője megkérdezte a rendőröket, hogy miért kell két kiskorú gyermek ellen rendőri intézkedést kérni, amire az volt a válasz, hogy parancsnoki utasításra történt.

2012. április 14-én a történetek megismétlődtek, a rendőrség ismét kivonult a láthatás biztosításához. Ekkor a rendőrök nem jöttek be az épületbe, hanem kint várakoztak. Amikor a panaszos képviselőjének volt férje megjelent, autójára a rendőrök merőlegesen ráálltak, az utat lezárták, s így akadályozták meg, hogy a két gyerek egymáshoz közel kerülhessen. A panaszos testvére beszállt az autóba, utána a rendőrök hátratulattak és szorosan követték őket. Ezt követően még egy rendőrautó megjelent, és hazáig kísérték a panaszos testvérét. A panaszos képviselője elmondta, hogy mind a panaszost, mind másik gyermekét nagyon megviselték ezek a rendőri jelenlétek, melynek célja nyilvánvalóan a szándékos és ok nélküli félelemkeltés volt. A panaszos képviselője úgy véli, hogy a családsegítő dolgozói ezekkel az intézkedésekkel akarták erőfölényüket demonstrálni.

A csatolt fényképfelvételhez a panaszos képviselője magyarázatot nem fűzött. A fényképen egy felnőtt férfi, egy fiatalabb fiú és egy szőke hajú nő látható hátulról, akik mellett egy rendőr sétál – a történetekkel kapcsolatban egyéb releváns tényekre a felvételtől nem lehet következtetni.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Paksi Rendőrkapitányság vezetője 2012. június 15-én kelt levelében reagált a Testület megkeresésére.

A kapitányságvezető elmondta, hogy a rendőrök a P. városi Kistérségi Alapszolgáltató Központ képviseletében eljáró M. K. mediátor megkeresésében kértek alapján jelentek meg a helyszínen. A megkeresés szerint az elvált szülők (L. F. és a panaszos képviselője)

gyermeküket – a panaszost, valamint L. V.-t – külön nevelik. A D. Városi Bíróság 8.P. 21.208/2010/106/III. számú végzése szerint a testvérek egymás közötti, illetve a panaszos képviselője és tőle külön élő gyermekének láthatását a panaszos képviselőjének magatartása miatt ellenőrzött körülmények között kell végrehajtani. A korábbi láthatások során a panaszos képviselője és különböző rokonai a megszabott magatartási szabályokat sorozatosan megszegték. A családsegítő központ munkatársaival szemben fenyegetően léptek fel, így az esetleges atrocitások megelőzése végett éltek a családsegítő munkatársai megkeresésével a rendőrkapitányság felé.

Levelében a kapitányságvezető utalt a Paksi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztályának vezetője által elkészített összefoglaló jelentésre, melynek tartalmát a Testület az alábbiakban ismerteti, és kiemelte, hogy a járőrök a helyszínen intézkedést nem fogantatosítottak, nem beszéltek a panaszossal és képviselőjével, nem álltak rá merőlegesen a panaszos édesapjának autójára, valamint semmilyen intézkedést nem tettek a testvérek egymástól való távoltartása érdekében.

2) A Paksi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztályának vezetője 2012. június 15-én jelentésben számolt be a Paksi Rendőrkapitányság vezetője részére a panaszügyben rendelkezésre álló információkról.

Az osztályvezető jelentette, hogy 2012. április 14-én sem a panaszossal, sem törvényes képviselőjével szemben nem került sor rendőri intézkedés fogantatosítására. 8 óra 00 és 20 óra 00 között az LMZ-289 forgalmi rendszámú szolgálati gépkocsival egy r. főtorzsőrmester, egy r. zászlós, valamint egy r. őrmester látott el gépkocsizó járőrszolgálatot a városban, míg az LMZ-288 forgalmi rendszámú szolgálati gépkocsival két r. torzsőrmester és egy r. őrmester járőrözött.

A P. városi Kistérségi Alapszolgáltatási Központnál 9 órakor az LMZ-289 forgalmi rendszámú szolgálati gépkocsiban tartózkodó járőrök jelentek meg.

A történetek előzményeként az osztályvezető elmondta, hogy a családsegítő központ képviseletében M. K. mediátor 2012. március 30-án megkereste a rendőrkapitányságot, és a 2012. március 31-én 9 és 12 óra közötti időben megtartandó kapcsolattartás biztosításához kért rendőri segítséget. A kapcsolattartás a panaszos, képviselője, valamint a tőlük külön háztartásban élő L. V. között történt. A kapcsolattartást a D. Városi Bíróság 8.P. 21.208/2010/106/III. számú végzése alapján ellenőrzött körülmények között kellett végrehajtani.

Az osztályvezető kitért rá, hogy a családsegítő központ munkatársai egy korábbi panaszeljárással során indított közigazgatási eljárás során, jegyzőkönyvbe mondták, hogy rendőri jelenlétre azért volt szükség, mert a bíróság által megszabott, és a családsegítő központ házirendjében foglalt, a kapcsolattartásra vonatkozó szabályokat a panaszos és családja nem tartja és tartotta be.

A bíróság által meghatározottak szerint a kapcsolattartás csak a fentebb megjelölt személyek között jöhet létre, azonban a panaszos és családja ezt folyamatosan sérelmezte, és a családsegítő központ épületébe be nem engedett személyek rendszeresen agresszíven viselkedtek, illetve fenyegetően léptek fel a családsegítő központ munkatársaival szemben. A

családtagok viselkedése alapján okkal volt feltételezhető, hogy esetleg a gyermekkorú L. V.-t, valamint édesapját atrocitás érheti. A családsegítő munkatársai ennek megelőzésére fordultak a Paksi Rendőrkapitánysághoz, mind a március 31-ei, mind az április 14-ei kapcsolattartás alkalmával.

Az április 14-ei kapcsolattartás rendőri biztosítására külön megkereséssel éltek a családsegítő központ munkatársai. A fenti napon a rendőrök a kapcsolattartás kezdeti órájában az épület parkolójában megjelentek, de a gépkocsiból nem szálltak ki. Intézkedést a járőrök egyáltalán nem kezdeményeztek.

Miután a panaszos és képviselője az épületbe bementek, a rendőrök elhagyták a helyszínt, és csak délben mentek vissza az intézmény parkolójába. A mediátorok meghallgatásuk alatt nem említették, hogy a rendőrautó „merőlegesen” állt volna rá L. V. édesapjának gépjárművére. M. K. mediátor elmondta, hogy a szolgálati gépjármű az ő kérésére kíserte el L. V.-t és édesapját.

A két mediátor azt is megerősítette, hogy a rendőrök a gépkocsiból nem szálltak ki, így intézkedést sem kezdeményeztek sem a panaszossal, sem bármely családtagjával szemben.

A második, LMZ-288 forgalmi rendszámú szolgálati gépkocsi megjelenése a családsegítő épülete előtt azzal magyarázható, hogy az abban szolgálatot ellátók az I. számú útirányterv szerint látták el szolgálatukat. Szolgálati idejük második órájától a negyedik óráig mozgó ellenőrzést kellett végezniük a városban – elhelyezkedése okán a családsegítő épülete is a tervezett útvonalra esett.

3) A Testület rendelkezésére állt a helyszínen tartózkodó r. törzsőrmester 2012. április 14-én kelt jelentése, aki beszámolt róla, hogy 8 óra 40 perckor, a P. városi Kistérségi Központ Gyermekjóléti Szolgálatának megkeresésére jelent meg a családsegítőnél. A rendőrség segítségét a panaszos testvérének rokonaival való zavartalan kapcsolattartásának biztosítása érdekében kérte a Kistérségi Központ, mivel a láthatások során a panaszos képviselője rendszeresen provokatív módon viselkedett, illetve a kapcsolattartás helyszínén illetéktelen személyek is megjelentek.

A fenti napon 9 órától 12 óráig kijelölt kapcsolattartás alkalmával csak a bíróság végzésében meghatározott személyek voltak jelen, és a megadott időkereten belül sem a kapcsolattartás helyszínén, sem pedig közterületen nem történt rendkívüli esemény. Rendőri intézkedésre nem volt szükség. A r. törzsőrmester a helyszínről 12 óra 15 perckor távozott.

4) A kapitányságvezető csatolta a D. Városi Bíróság 2012. február 22-én kelt végzését, melyben korábbi, 8. P. 21.208/2010/79. számon meghozott döntésének kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezését úgy módosította, hogy az alperes (a panaszos édesanyja) jogosult minden naptári páratlan számozású hétvégén szombaton 9-től 12 óráig, a P. városi Gyermekjóléti Szolgálat által biztosított helyiségben és felügyelet mellett gyermekével, L. V.-vel a kapcsolatot tartani. A végzés kizárólag a panaszos édesanyja számára teszi lehetővé, hogy a gyermekkel a kapcsolatot tartsa.

5) A Testülethez eljutott a panaszos édesapjának 2012. március 1-jén a D. Városi Bírósághoz előterjesztett kérelme, amelyben korábbi, a bíróság előtt 6.Pk.50.035/2012. szám alatti

eljárásban előterjesztett megelőző távoltartás elrendelése iránti kérelmét kiterjesztette és pontosította.

L. F. kérte a Városi Bíróságot, hogy a 2009. évi LXXII. törvény 16. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján rendeljen el 30 napra megelőző távoltartást a panaszos, valamint képviselője ellen, elsődlegesen L. V. vonatkozásában, másodlagosan L. V. és az előterjesztő vonatkozásában. A panaszos édesapja a megelőző távoltartás elrendelését arra való tekintettel kérte, hogy volt felesége, valamint lánya magatartása kiskorú gyermeke, L. V. lelki egészségét súlyosan veszélyezteti.

6) 2012. április 18-án, és 19-én a Paksi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztályán tanúként hallgatták meg a családsegítő központ két mediátorát. A mediátorok vallomásaikban a történetek előzményeivel kapcsolatban a korábbiakban ismertetetteket foglalták össze.

Az egyik mediátor P. B. M. az április 14-én történt eseményekkel kapcsolatban elmondta, hogy a kapcsolattartás biztosításához ők kértek rendőri jelenlétet. A rendőrök a kért időpontban megjelentek, és a gépkocsiból nem szálltak ki. A kapcsolattartás végén, miután a panaszos édesapja és testvére autóba szállt, a rendőrök elkísérték őket – a panaszos képviselője erről felvételeket készített. M. K. tanúvallomásában a kolléganője által előadottakat annyival egészítette ki, hogy a rendőrök a kapcsolattartás helyszínéről apjával távozó L. V.-t kifejezetten az ő kérésére kísérték haza.

7) Az iratokhoz csatoltan számos egyéb olyan dokumentum is érkezett a Testülethez, amelyek a panaszos édesanyja, valamint édesapja között kialakult vitás helyzethez, az időközben megindult büntetőügyekhez és a láthatás biztosítása érdekében egyéb időpontokban foganatosított különböző intézkedésekhez, nem pedig a beadványban sérelmezett rendőri intézkedéshez kapcsolódnak – erre való tekintettel a Testület az egyéb iratok ismertetéséről jelen állásfoglalás keretei között eltekint.

III.

A panaszos által előadott sérelmek kapcsán a Testületnek mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) rendelkezései értelmében a beadvány vizsgálatára rendelkezik-e jogszabályi felhatalmazással. Ennek keretében a Testület értékelte, hogy a panaszt arra jogosult terjesztette-e elő, és hogy a rendőr magatartásának vizsgálatára a Testület hatásköre kiterjed-e.

A Testület eljárását Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A konkrét esetben a rendőrségi iratokból megállapítható, hogy a rendőri intézkedésben érintett személy, a panaszos 1996. február 4-én született, vagyis a sérelmezett események idején a 14. életévét már betöltötte, a 18. évet viszont még nem. A panaszos tehát a sérelmezett események idején a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény értelmében korlátozottan cselekvőképességűnek minősült.

Mivel az Rtv. idézett 92. §-ának (3) bekezdése kifejezetten felhatalmazza a törvényes képviselőt arra, hogy a korlátozottan cselekvőképességű személy helyett a panaszeljáráásban eljárjon, a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszt arra jogosult személy terjesztette elő, ezért érdemi vizsgálatnak van helye.

IV.

A Testület álláspontja szerint a rendőri fellépés érintette a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, VI. cikk (1) bekezdésében biztosított családi élet integritásához fűződő jogát, valamint XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogát – az alábbiak szerint.

1) A panaszos szerint a rendőrök 2012. április 14-én teljességgel indokolatlanul vonultak ki a családsegítő épülete elé. A panaszbeadványban kifejtettek szerint a rendőri jelenlét kizárólagos célja az volt, hogy a panaszosban és családjában szándékosan félelmet keltsen – a panaszos szerint a családsegítő dolgozói a rendőri intézkedés által kívánták erőfölényüket demonstrálni.

A panaszos sérelmével összefüggésben a Testület elsőként azt a kérdést vizsgálta, hogy milyen jogi alapon jelentek meg a rendőrök a családsegítő épülete előtt.

A Testület ehelyütt szükségesnek látja utalni az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely szerint, a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni, vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A panaszos állításait cáfolva, a rendőrkapitányság számos olyan körülményt hozott a Testület tudomására, melyekből arra lehet következtetni, hogy a rendőri jelenlétnek a panaszos által sérelmezett félelemkeltés helyett egyéb céljai voltak.

A kapitányságvezető úgy nyilatkozott, hogy a sérelmezett események napján a családsegítő központ képviselőjében eljáró egyik mediátor, M. K. megkeresésre vonultak ki a rendőrök. A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a D. Városi Bíróság 8.P. 21.208/2010/106/III. számú végzésének értelmében a kapcsolattartást a panaszos képviselőjének viselkedése miatt ellenőrzött körülmények között kell végrehajtani. Az iratokból kitűnik, hogy a korábbi láthatások során a panaszos képviselője és rokonaik a megszabott magatartási szabályokat szorosan megszegették.

Az iratok tanúsága szerint az elvált szülők közti feszültségekről az érintett rendőrkapitányságnak régóta tudomása van, mivel a kapitányságon a felek feljelentései

alapján büntető- és szabálysértési eljárások indultak, a családtagok közötti kapcsolattartások pedig rendszeresen különböző, rendőri beavatkozást igénylő atrocitásokkal járnak.

M. K. korábban is megkereste már a rendőrkapitányságot, hogy a kapcsolattartás biztosításához nyújtson segítséget, arra hivatkozva, hogy a családtagok nem hajlandók tudomásul venni, hogy a bíróság végzésének értelmében a kapcsolattartásra csak meghatározott személyek jogosultak, és családsegítő munkatársaival szemben fenyegetően lépnek fel. A mediátor jelen esetben is az esetleges atrocitások megelőzése végett fordult a rendőrséghez – ezt a rendőri jelentések, és a mediátor, valamint kollégájának jegyzőkönyvbe mondott tanúvallomása is megerősíti.

A fentiek alapján a Testület tényként kezelte, hogy 2012. április 14-én a rendőrök a családsegítő központ egyik munkatársának megkeresésére jelentek meg a helyszínen. A családsegítő központ mediátora a rendőrkapitányságtól azért kérte a rendőri intézkedést, mert a családtagok korábbi viselkedése alapján feltételezte, hogy a gyermekkorú L. V.-t valamint édesapját a kapcsolattartás során atrocitás érheti.

A Testületben mindezek alapján az a meggyőződés alakult ki, hogy a családsegítő mediátora a rendőrség figyelmét olyan körülményekre hívta fel, mely alapján a rendőrkapitányság munkatársai alappal számíthattak arra, hogy a helyszínen közbiztonságot sértő vagy veszélyeztető cselekmény következhet be. Ezen álláspontjának kialakításakor a Testület különös figyelemmel volt arra a tényre, hogy a családtagok konfliktusának a rendőrkapitányság előtt is változatos előzményei vannak.

A Testület megállapította, hogy a mediátor megkeresése nyomán a rendőrségnek nyilvánvalóan intézkedési kötelezettsége keletkezett.

Az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a magánérdek védelme az Rtv. alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége megghiúsulna, vagy számottevően megnehezülne.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület arra a következtetésre jutott, hogy mivel jelen helyzetben konfliktusra lehetett számítani a helyszínen, a kapcsolattartás biztonságos és zavartalan lefolyása érdekében a rendőrség jelenléte feltétlenül szükséges volt.

A Testület megállapította, hogy intézkedési kötelezettségüknek a rendőrök azzal tettek eleget, hogy a családsegítő központ épülete előtt megjelentek. Ennek következtében a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőri jelenlét a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát nem sértette.

2) A panaszbeadvány szerint a rendőrök a panaszost és testvérét igyekeztek távol tartani egymástól. A rendőrök két autóval vonultak a helyszínre – az egyik szolgálati gépjárművel merőlegesen ráálltak a panaszos édesapjának autójára, és így biztosították az apa és a kislány távozását, a járművet pedig hazáig kísérték.

Beadványa kiegészítéseként a panaszos képviselője fényképfelvételeket csatolt, amelyeken különböző szögekből látható, ahogy egy szolgálati gépjármű, egymás mellett álló parkoló autókra merőleges irányban várakozik. Az utolsó két fényképen kivehető, ahogy egy a parkoló gépjárművek közül kitolató autót a szolgálati gépjármű az autót tulajdonképpen eltakarva, hátrafelé haladva megközelít.

A rendőri fellépés méltányossága kapcsán a Testület szükségesnek látja utalni az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdésére, amely kimondja, hogy a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A fentiekkel kapcsolatban a rendőrségi dokumentumokból az alábbi releváns információkra derült fény. A kapitányságvezető a Testületet úgy tájékoztatta, hogy a rendőrök a helyszínen csupán ott tartózkodtak, intézkedést azonban egyáltalán nem foganatosítottak, nem álltak rá merőlegesen a panaszos édesapjának autójára, valamint semmilyen intézkedést nem tettek a testvérek egymástól való távoltartása érdekében. A kapitányságvezető álláspontját az összefoglaló jelentés, és a helyszínen tartózkodó járőr jelentése messzemenőig megerősítette. A rendőrkapitányság arról is beszámolt, hogy a kapcsolattartás biztosítása érdekében egyetlen szolgálati gépjármű tartózkodott a helyszínen – a másik jármű, melyet a panaszos beadványában említ, a mozgó ellenőrzés előre meghatározott útvonalán haladva jelent meg az épület előtt, amely a kapcsolattartással nem volt összefüggésben.

A rendőrségről érkezett iratok tanúsága szerint a rendőrök a kapcsolattartás kezdeti órájában az épület parkolójában tartózkodtak, de a gépjárműből ki sem szálltak. Miután a panaszos és képviselője az épületbe bementek, a rendőrök elhagyták a helyszínt, és csak délben, a kapcsolattartás végén mentek vissza az intézmény parkolójába.

A két mediátor tanúvallomásából a fentiekben túlmenően a Testület arról szerzett tudomást, hogy a szolgálati gépjármű M. K. kifejezett kérésére kíserte haza a panaszos apját és testvérét, azt azonban a mediátorok nem említették, hogy a rendőrautó „merőlegesen” állt volna rá az apa gépkocsijára. A mediátorok vallomásaikban megerősítették, hogy a rendőrök gépkocsijukból nem szálltak ki a kapcsolattartás alatt.

A Testület megállapította, hogy mind a helyszínen tartózkodó rendőrök, mind a kapcsolattartás során végig jelenlévő mediátorok egybehangzóan cáfolták a panaszos azon állítását, hogy a panaszost és testvérét a járőrök igyekeztek volna egymástól távol tartani.

A kapcsolattartással összefüggésben keletkezett valamennyi irat egyöntetűen azt támasztja alá, hogy a rendőrök gépjárműveikből ki sem szálltak, ezért a Testület a rendőrkapitányság álláspontját elfogadta, és megállapította, hogy mivel a rendőrök a gyermekeket egymástól nem tartották távol, a panaszos családi élet integritásához fűződő alapvető jogát a rendőri fellépés nem sértette.

A rendőrségi iratok tartalma, és a panaszos által csatolt fényképfelvételek tükrében nem egyértelmű, hogy a rendőrök milyen módon biztosították a panaszos édesapjának és testvéreinek távozását, azonban a Testület megítélése szerint a panaszos alapvető jogai érvényesülése szempontjából ez nem bír különösebb relevanciával. A panaszos

kapcsolattartáshoz való jogát a bíróság végzésében meghatározott helyen és időtartamban zavartalanul gyakorolhatta – az a körülmény, hogy a rendőrség a láthatás végeztével családjának egyéb tagjait hazáig kíséri, a panaszos alapvető jogaival nem áll összefüggésben.

Ezen túlmenően, a panaszos sérelme kapcsán nem volt beazonosítható olyan konkrét rendőri intézkedés, amelyet a Testület a hatáskörére vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmében vizsgálhatna.

A fentiek fényében, a rendőri jelenléttel összefüggésben sérelmezett egyéb események tekintetében a Testület megállapította, hogy azok a panaszos alapvető jogait nem érintették, ezért alapvető jogok sérelmével sem járhattak.

3) A panaszos beadványában sérelmezte az intézkedő rendőrök hangnemét. A beadvány szerint a rendőrök már a láthatás kezdete előtt megjelentek a helyszínen, és azzal fenyegették meg őket, hogy „úgy kirúgják őket P. városból, hogy a lábukat sem tehetik be oda többet”.

A rendőrök fellépésével kapcsolatban a Testület ismételten felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre.

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A rendőrségről érkezett iratok szerint a rendőrök és a panaszos, illetve családtagjai között semmilyen párbeszéd nem zajlott le, mivel a rendőrök ki sem szálltak gépjárműükből. A szolgálati gépjármű a kapcsolattartás elején és végén tartózkodott az épület parkolójában, így a rendőrök sem a panaszossal, sem családjával semmilyen kapcsolatba nem kerültek.

Tekintettel arra, hogy tanúvallomásaikban a mediátorok is egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a rendőrök a járműből nem szálltak ki, a Testület a rendőrség álláspontját elfogadta a történetekkel kapcsolatban. Mivel a rendőrök és a panaszos egyáltalán nem kommunikáltak egymással, a panaszos által sérelmezett fenyegetés elhangzására lehetőség sem volt, így a panaszos emberi méltóságához való joga nem szenvedett sérelmet.

V.

Állásfoglalásában a Testület megállapította, hogy a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége keletkezett, melynek a járőrök azzal tettek eleget, hogy a családsegítő épülete előtt megjelentek, így a rendőri jelenlét a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát nem sértette. A Testület azt is kimondta, hogy a rendőri fellépés a panaszos családi élet integritásához fűződő jogát nem sértette, a panaszos édesapjának és testvérének hazakísérése kapcsán pedig úgy foglalt állást, hogy az a panaszos alapvető jogait nem érintette, ezért alapvető jogok sérelmével sem járhatott. Mivel a rendőrök és

a panaszos egyáltalán nem kommunikáltak egymással, a Testület megállapította, hogy a panaszos emberi méltóságához való joga nem szenvedett sérelmet.

Tekintettel arra, hogy a panaszos az intézkedést foganatosító rendőri szervhez való áttétel ellen előzetesen tiltakozott, a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az eljárást megszüntette.

Budapest, 2012. szeptember 26.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag